

Η υποκρισία του ντόπιγκ (Ν. Ασημακόπουλος)

Date : Ιουλίου 29, 2013

Στην ιστορία δεν υπάρχουν ούτε ανυποψίαστοι ούτε αθώοι. Τα παιδιά που μπαίνουν στο «τριπάκι» είναι αποφασισμένα να απολαύσουν τη νίκη και το μετάλλιο, βάζοντας υποθήκη ολόκληρη τη ζωή τους

Σε περιπτώσεις όπως ο θάνατος του δεύτερου στη σειρά κωπηλάτη μέσα σε λίγες μέρες από καλπάζουσα λευχαιμία, αρχίζουμε να ξανασυζητάμε (με την απαραίτητη υποκρισία) για το ντόπιγκ... Για ποιο λόγο κανένας δεν μπορεί να το καταπολεμήσει...

Φυσικά, η ιστορία με τους δύο αθλητές αλλά και την αθλήτρια που λίγο καιρό πριν έχασε τη ζωή της πάλι από λευχαιμία χρειάζεται ψάξιμο... Ποιος να ψάξει, όμως, και τι ακριβώς να βρει σ' έναν αθλητισμό που έχει γίνει εμπόρευμα με τζίρους δισεκατομμυρίων...

«Επιστημονική υποστήριξης»

Πάντα στα σπορ το ντόπιγκ ήταν ένα ή δύο βήματα μπροστά από το αντιντόπιγκ. Και η λεγόμενη «επιστημονική υποστήριξη» αναγκαία για οποιονδήποτε αθλητή που πρέπει από τα πράγματα να κάνει διπλάσια και τριπλάσια προπόνηση απ' όση μπορεί να αντέξει ο φυσιολογικός ανθρώπινος οργανισμός από τη στιγμή που κάποιος θα θελήσει να γίνει πρωταθλητής σε οποιοδήποτε σπορ -ακόμη και στο πνευματικό σκάκι!

Από την ώρα που μπαίνει, λοιπόν, σ' έναν πιτσιρικά το μικρόβιο του πρωταθλητισμού, είναι σίγουρο πως το επόμενο βήμα είναι να ζητήσει ο ίδιος τους τρόπους με τους οποίους θα βελτιώσει τις επιδόσεις του. Μαθηματικά θα οδηγηθεί στα αναβολικά.

Σπάνια και η περίπτωση αθλητή που θα πάρει φάρμακα χωρίς να ξέρει τι είναι. Κανένας γιατρός δεν διακινδυνεύει να κρύψει από τον πελάτη του με ποια ακριβώς αγωγή του «φτιάχνει» με κίνδυνο να βρει αργότερα και στην πρώτη στραβή τον μπελά του. Αλλωστε, σε μια μεγάλη έρευνα που έγινε, αποκαλύφθηκε ότι το 50% ακόμη και των ατόμων με ειδικές ανάγκες που ασχολούνται με κάποιο σπορ ζητούν μόνοι τους αναβολικά για να μπορούν να έχουν καλύτερες επιδόσεις π.χ. σε Παραολυμπιακούς Αγώνες. Το ίδιο και γονείς παιδιών που δέχονται να αντάλλαξουν τη μελλοντική υγεία του παιδιού τους με ένα μετάλλιο ή μια καριέρα.

Στην ιστορία δεν υπάρχουν ούτε ανυποψίαστοι ούτε αθώοι. Τα παιδιά που μπαίνουν στο «τριπάκι» είναι αποφασισμένα να απολαύσουν τα δευτερόλεπτα του πανηγυρικού τερματισμού τους και της απονομής ενός μεταλλίου, βάζοντας υποθήκη ολόκληρη τη ζωή τους.

Οποιος μπαίνει στην «επιστημονική υποστήριξη», δεν σημαίνει ότι θα πάθει κάτι. Οι επιπτώσεις από τη χρήση απαγορευμένων φαρμάκων μπορεί να εμφανιστούν σε δύο, σε δέκα ή σε πενήντα χρόνια ή και ποτέ. Μπορεί επίσης ο αθλητής να μην πάθει τίποτα ο ίδιος αλλά να μεταφέρει το πρόβλημα υγείας στα παιδιά του.

Γύρω από το ντόπινο έχει δημιουργηθεί φυσικά ένα τεράστιο εμπορικό κύκλωμα που προωθεί και εκμεταλλεύεται την ανάγκη των αθλητών και των ομάδων για διακρίσεις. Κανένα κράτος, καμιά κυβέρνηση και καμιά αθλητική ομοσπονδία δεν είναι σε θέση να το ελέγξει, πέρα από το να τιμωρεί (επιλεκτικά πολλές φορές...) εκείνους που θα πιαστούν ντοπαρισμένοι. Όπως είχε πει με κυνικό τρόπο ο άριστος γνώστης του αθλήματος κύριος Τζέκος... «ντοπαρισμένος είναι αυτός που πιάνεται να έχει κάνει χρήση αναβολικών». Όλοι οι άλλοι καθαροί.

Και φυσικά, η φαρμακοδιέγερση πατάει πάνω στην ανάγκη του κόσμου να παρακολουθεί και να αποθεώνει ομάδες και αθλητές που καταφέρνουν «υπερφυσικά» πράγματα. Κανένας δεν θα πάει να δει μια ποδοσφαιρική ή μπασκετική ομάδα να σέρνεται επειδή οι παίκτες της δίνουν το... 70ό παιχνίδι της χρονιάς και λογικά θα έπρεπε να τα έχουν φτύσει. Και κανένας επίσης δεν θα καθίσει να δει έναν αθλητή να πηδάει 4 μέτρα επί κοντώ ή να τρέχει τα 100 μ. σε 16'' επειδή θα τρέφεται με πατατάκια τηγανητά.

(Πηγή: *efsyn.gr*)